

hans fynske Gods „Storeholt“. Men navnlig vil Medfølelsen naturligt samle sig om den syge Mands saa grundløst mistænkte Hustru, hvis smukke distingverede Skikkelse i den senere Tid har vakt berettiget Opsigt i vort højere Selskabsliv.“

„Dette er jo forfærdeligt!“ udbød Pastor Gaardbo flere Gange under Læsningen. „Men kan det ogsaa være sandt? Der har jo ikke staaet et Ord om det i vore egne Aviser.“

Med fremstrakt Pegefinger gjorde Tækkemanden ham opmærksom paa, at Bladet var det sidste nye fra Hovedstaden. Mejeribestyreren havde bragt det med fra Odense. Forresten havde han ringet „Folkebladet“ op og faaet Meddelelsen bekræftet.

„At det skulde ende saadan med ham!“ sagde Præsten med en Hovedrysten og læste videre.

Men pludselig lod han Bladet synke og saae over paa de to Mænd, der begge med spændte Miner havde vogtet paa hans Udtryk, mens han læste. Og det var ikke alene Øjnene, men ogsaa Tankerne, der nu mødtes.

Der blev stille nogen Tid. Ingen af dem talte. Endelig begyndte Tækkemanden:

„Kan De huske, Pastor Gaardbo, hvad De sagde til mig den Aften i Sommer, da Jægermesteren blev valgt? Vi vil ikke tabe Modet, sagde De. Næste Gang skaffer vi Herrens Sag Oprejsning. Saa aftvætter vi Skammen, sagde De. — Der var vist ingen af os, der tænkte paa, at „næste Gang“ skulde komme saa brat. Men saadan har det nu været Vorherres Vilje.“